

A szárnyas királyfi

Ahol volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl, volt egyszer egy király s annak olyan szép leánya, mint égen a ragyogó csillag. Mikor a királykisasszony eladó sorba került, tízen-húszan is jöttek leánynézőbe, mind csupa királyfik, de a királykisasszonynak éppen a legszegényebb királyfin akadt meg a szeme. Az ám, csak hogy a király azt szerette volna, ha a leánya a leggazdagabb királyfit választja, s merthogy nem ezt tette, nagy haragjában bezáratta a palota legmagasabb tornyába, s ott tartotta szomorú rabságban. Hiszen zárhatta, mert a szegény királyfi minden alkonyatkor meglátogatta a királykisasszonyt úgy, hogy arról senki lélek sem tudott. Ugyan, hogy lehetett ez? Úgy, hogy a királyfinak volt egy ezermester inasa, ez szárnyat csinált a gazdájának, s amint esteledett, alkonyodott, felszállott a város szélén, s mint egy madár, úgy repült be a torony ablakán.

Hát ez így volt egy hétig, kettőig. Egyszer azonban eszébe jutott a királynak, hogy meglátogatta a leányát, hátha szép szóval másfelé fordítja a szívét. No, éppen jókor talált menni a toronyba: a szegény királyfi ott üldögélt a királykisasszony mellett, keseregtek mind a ketten, hullott a könny a szemükből, mint a záporosó. Hej, szörnyű haragra gerjedt a király, mikor meglátta a királyfit. Kirántotta széles görbe kardját, de bezzeg a királyfi sem tátotta el a száját, meglebbentette-csattogtatta a szárnyát, s huss! kirepült az ablakon. Meg sem állott, míg abba az erdőbe nem repült, ahol ő egymagában lakozott kakassarkon forgó aranypalotában.

Nosza, a király mindjárt befogatott hatlovas hintóba, s indult az erdőbe, mert hallotta volt már, hogy az ő erdejében lakozik a királyfi, csak hogy közeliben lehessen a királykisasszonynak. Ment a hintó után egy regement huszár is, s ahogy a palotához értek, egyszeribe körülfogták, a király meg bement a palotába.

Bemegy az első szobába, nem volt ott semmi. Bemegy a másodikba, ott volt két ágy, két szék, egy asztal meg almárium. Bemegy a harmadikba, s hát abban nem volt egyéb, csak egy íróasztal, amellet ült a királyfi, s szomorú verseket írt az ő nagy szívbeli bánatáról.

- Hé, szárnyas királyfi! - kiáltott a király szörnyű haraggal - te voltál a leányomnál?

- Én voltam, felséges királyom, nem tagadom. Ha tagadnám is, mi hasznát látnám?

- Bizony, ha te voltál, mindjárt agyon is lölek ebben az álltó helyemben!

Azt mondta a királyfi:

- Ne lőjön meg, felséges királyom. Inkább vitessen vissza a toronyba, kötöztessen össze a leányával, s vettessen le a toronyból.

- No, ha ez a kívánságod, ez teljesedhetik - mondta a király. - Haljatok meg együtt, szívem szomorító!

Hát csakugyan úgy lett, ahogy a szárnyas királyfi kívánta: visszavitték a toronyba, ott összekötözték a királykisasszonnyal, s ledobták a toronyból. Le ám, csak hogy nem estek a

földre, mert a királyfi szárnyát elfelejtették lekötni, s ahogy lelökték az ablak párkányáról, kieresztette a szárnyát, felszállott a magas levegőégbe, s repült a királykisasszonnyal, mint a gondolat, még annál is sebesebben.

Eleget kiabált a király utána, hogy csak jöjjön vissza, egyiknek sem lesz semmi bántódása, de bezzeg volt esze a szárnyas királyfinak, még a fejét sem fordította vissza; nem szállott földre, míg az apja udvarába nem ért. Ott aztán leoldották róluk a kötelet, s még aznap megesküdtek a fiatalok. Amire a király odaért, már rég megvolt a lakodalom, csak egy kevés maradék jutott neki a lakodalmi kalácsból.

No, ez így éppen jól volt, ahogy volt.

Itt a vége, fuss el véle.